

РЕШЕНИЕ

№ 5648

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело № 20231110143606 по описа за 2023 година

намери следното:

Производството е по реда на чл. 310 и сл. ГПК.

Делото е образувано по искова молба от Л. М. Б. против Б П ЕАД с искане уволнението ☐ да бъде признато за незаконно, да бъде възстановена на заеманата от нея длъжност и да ☐ бъде заплатено обезщетение за оставане без работа в размер на 7906,67 лева за периода от 01.08.2023 г. до 01.02.2023 г. Ищцата твърди, че била служител на ответника на длъжност „служител на гише в пощенска станция“ към ответника с брутно месечно възнаграждение от 1317,67 лева. На 01.08.2023 г. в пощенската станция, в която работела, дошла И Г – служител „човешки ресурси“ към ответника, както и трето лице – А М . Георгиева носела със себе си документ, в който било посочено, че ищцата е подала молба за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие. Ищцата оспорва този факт и твърди, че никога не била подавала такава молба. Двете жени започнали да заплашват и да притискат ищцата да подпише въпросния документ. Инцидентът бил видян и от още едно трето лице – Т И.а – клиент в пощенския клон. Вследствие на заплахите и принудата, ищцата подписала представения документ без да има желание за това. Впоследствие с акт трудовото ☐ правоотношение било прекратено. Моли съда да признае прекратяването на трудовото правоотношение за незаконно и същото да бъде отменено, да бъде възстановена на работа и да ☐ бъде заплатено обезщетение за оставане без работа. Претендира разноски. В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Взяма становище за неоснователност на иска. Не оспорва наличието на трудово правоотношение с ищцата на посочената длъжност и прекратяването на същото с акт № 131 от 01.08.2023 г. Твърди, че актът бил връчен на ищцата

лично и подписан от нея без възражения. Оспорва факта на отправяне на заплахи или насилствени действия от страна на И Г и Ан М към ищцата. Моли съда да отхвърли исковете.

В съдебно заседание страните са редовно призовани. Ищцата се явява лично и с процесуален представител, поддържа исканията си. Ответникът не се явява, не изпраща представител и не взема становище.

На база представените доказателства, съдът намира за установено следното:

Безспорни между страните са фактите че ищцата е била служител към ответника на длъжност „служител на гише в пощенска станция“, че трудовото правоотношение е било прекратено с акт № 131 от 01.08.2023 г., както и че размерът на последното пълно трудово възнаграждение на ищцата възлиза на 1317,67 лева. По делото са представени преписи на разпореждания и справки, издадени от НОИ (л. 70-л. 73 от делото) от които се установява, че към момента на приключване на съдебното дирене ищцата не полага труд по друго трудово правоотношение.

Като свидетел по делото беше разпитана Тодорка Цветанова И.а. Заявява, че познава ищцата от много време. Тя работела в пощенски клон № 1390, който се намирал в кв. „Филиповци“, където свидетелката живеела. На 01.08.2023 г., свидетелката отишла до пощенския клон и се натъкнала на разправия между ищцата и две служителки, които били при нея на гишетото. Говорели на висок тон и не се притеснили, че имало клиент отвън. Те казали на ищцата, че трябва да подпише заявление или молба за напускане. По спомен на свидетелката, едната госпожа се казвала Иваничка Георгиева, а на другата свидетелката не успяла да види името, тъй като обърнала баджа си. Свидетелката чула, че има разправия, попитала какво става и въпросните две жени □ казали, че трябва да излезе и да напусне пощата. Тя излязла от пощенския клон. Ищцата била много притеснена, казвала, че няма за какво да подпише тази молба, а другите жени казали, че докато не подпише няма да я пуснат да излезе. И трите жени били зад гишетото.

На база така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

По отношение на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ: Съгласно чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ трудовият договор се прекратява без която и да е от страните да дължи предизвестие по взаимно съгласие на страните, изразено писмено. Страната, към която е отправено предложението, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му. Ако тя не направи това, смята се, че предложението не е прието. Това основание отговаря на договорния характер на трудовото правоотношение и на свободата на всички лица да създават, променят или прекратяват договори помежду си. На общо основание трудовият договор е договор и за него субсидиарно се прилага закона за задълженията и договорите. Спорът между страните по делото е за това дали ищцата е волеизявила желание прекратяване на трудовия договор или не. След анализ на доказателствената съвкупност съдът намира, че такова волеизявление не е налице. В исковата си молба ищцата изрично е заявила, че никога не е отправяла такова волеизявление. От показанията на свидетелката И.а се установява, че ищцата е казала на двете жени, които са били на работното □ място, че няма да подпише такава молба, което също е индиция, че такова волеизявление не е било отправяно от нея. На последно място, въпреки

твърдението си, че ищцата е подала заявление за прекратяване на трудовия □ договор по взаимно съгласие, ответникът не представи такова, въпреки изрично дадените с Определение № 42617 от 28.11.2023 г. указания в този смисъл. Поради изложеното и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК съдът приема, че твърдението на ответника за наличие на такова волеизявление остана недоказано в процеса и че никога не се случвало. Безспорно в теорията се приема, че при прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1, т.1 КТ заповедта за прекратяването му – в случая акт № 131 от 01.08.2023 г., издаден от ответника – има само констативен, а не конститутивен характер. Това произтича от законовата уредба на отправянето на волеизявления, приемането им от насрещната страна и уредения срок за оттеглянето им, според чл. 13 ЗЗД – разпоредба, която намира приложение и по отношение на едностранните волеизявления – така чл. 44 ЗЗД. Издаването на заповедта само обективира волята на работодателя, че е приел отправеното му предложение, но доколкото в случая въобще не може да се говори за наличие на такова, посоченият акт се явява безпредметен. Поради изложеното искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ се явява доказан и основателен. Трудовият договор е бил безсрочен, т.е. основателен е и вторият иск на ищцата на основание чл. 344, ал.1, т. 2 КТ, като същата следва да бъде възстановена на длъжността „служител гише – пощенска станция”.

По предявения от ищеца иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ съдът намира следното: от приетите по делото разпореждания и справки, издадени от НОИ (л. 70-л. 73 от делото) се установява, че ищцата не е работила по трудово правоотношение за периода от 01.08.2023 г. до 01.02.2024 г. По делото е безспорно, че размерът на последното □ пълно трудово възнаграждение възлиза на 1317,67 лева. За шест месеца, това определя размер на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ в размер на 7906,67 лева. Този иск също е основателен и следва да бъде уважен в цялост.

Съобразно с изхода на делото, разноски се дължат единствено на ищцата, но доколкото от нея не бяха сторени такива, разноски между страните не се дължат.

Съгласно чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да заплати в полза на съда сумата от 50 лева – държавна такса по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, сумата от 50 лева – държавна такса по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, сумата от 316,27 лева – държавна такса по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ.

С оглед предмета на делото – присъждане на трудово възнаграждение, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, съдът е длъжен служебно да постанови предварително изпълнение на решението. Така Определение № 378 от 18.05.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 318/2012 г., IV г. о., ГК, Определение № 329 от 17.06.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1584/2008 г., IV г. о., ГК и др.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ прекратяването на трудовото правоотношение на Л. М. Б., ЕГН ***** със служебен адрес от 01.08.2023 г., издаден от Б П ЕАД, ЕИК:

със служебен адрес: на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ Л. М. Б., ЕГН ***** на заеманата преди прекратяването на трудовото правоотношение длъжност „служител гише – пощенска станция“ към Б П ЕАД, ЕИК:

ОСЪЖДА Б П ЕАД, ЕИК: да заплати на Л. М. Б., ЕГН ***** на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ сумата от 7906,67 лева – обезщетение за времето, през което е останала без работа за периода от 01.08.2023 г. до 01.02.2024 г., ведно със законната лихва от 03.08.2023 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК Б П ЕАД, ЕИК: да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от 50 лева – държавна такса по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, сумата от 50 лева – държавна такса по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, сумата от 316,27 лева – държавна такса по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ.

Решението в тази му част може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от 29.02.2024 г., на основание чл. 315, ал. 2 ГПК.

ПОСТАНОВЯВА предварително изпълнение на решението на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, в частта му, с която ББ П ЕАД, ЕИК:е осъдено да заплати на Л. М. Б., ЕГН ***** на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ сумата от 7906,67 лева – обезщетение за времето, през което е останала без работа за периода от 01.08.2023 г. до 01.02.2024 г., ведно със законната лихва от 03.08.2023 г. до окончателното изплащане на вземането.

Решението в тази му част има характера на определение и може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд с частна жалба в едноседмичен срок от 29.02.2024 г., на основание чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____